

Η Φωνή Κυρίου των Εισοδίων της Κυρίας Θεοτόκου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 69ον

21 Νοεμβρίου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 47 (3573)

Η ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ ἐορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἀποτελεῖ ὑπόμνηση στὸν καθέναν μας τί σημαίνει νὰ μπορούμε νὰ δοξάζουμε τὸν Θεό, καθιστώντας τὸν ἐαυτὸ μας σκηνή του. Διότι στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας μας ἡ ἀνθρώπινη φύση προσφέρεται στὸν Μέγα Ἀρχιερέα Χριστό, ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται ἅπαξ ὁ μόνος αὐτός γιὰ νὰ προσφέρει τὸν ἐαυτὸ του θυσία «ὑπὲρ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων» (Ἑβρ. 9, 7). Καί ἡ Παναγία γίνεται «θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ», ὅπως ἀναφέρει τὸ κοντάκιο τῆς ἐορτῆς.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΑ](#) τὴ “Φωνὴ Κυρίου” τῆς Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Εκκλησίας τῆς Ελλάδος – ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ – ὅπως αὐτὴ διεμοιράσθη σε ὅλους τοὺς ιερούς ναοὺς τῆς ἐλληνικῆς επικράτειας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ τὴν 21η Νοεμβρίου 2021.

ΕΤΟΣ 69ον

21 Νοεμβρίου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 47 (3573)

Η ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ ἐορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἀποτελεῖ ὑπόμνηση στὸν καθέναν μας τί σημαίνει νὰ μπορούμε νὰ δοξάζουμε τὸν Θεό, καθιστώντας τὸν ἑαυτὸ μας σκηνὴ του. Διότι στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας μας ἡ ἀνθρώπινη φύση προσφέρεται στὸν Μέγα Ἀρχιερέα Χριστό, ὁ ὁποῖος εἰσέρχεται ἀπαξ ὁ μόνος αὐτός γιὰ νὰ προσφέρει τὸν ἑαυτὸ του θυσίᾳ «ὑπὲρ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων» (Ἑβρ. 9, 7). Καί ἡ Παναγία γίνεται «θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ», ὅπως ἀναφέρει τὸ κοντάκι τῆς ἐορτῆς.

Γονεῖς πού ἀγαποῦν ἀληθινά

Τὴν ὑποδέχεται ὁ ἀρχιερέας Ζαχαρίας μετὰ λαμπάδων, διότι ὁ Θεός τὸν ἔχει πληροφορήσει γι' αὐτήν. Τὴν ἀφήνουν οἱ γονεῖς της, ὁ Ἰωακείμ καί ἡ Ἄννα, στὸν ναὸ καὶ στὸν Θεό, ὅχι διότι αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ τὴν μεγαλώσουν, ἀλλὰ διότι αἰσθάνονται ὅτι αὐτός ὁ θησαυρός δὲν τοὺς ἀνήκει πλέον. Εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ Ἐκεῖνον πρέπει νὰ ἐπιστραφεῖ. Εἶναι οἱ γεννήτορές της, ἀλλὰ ἐκείνη θὰ γεννήσει Αὐτὸν πού θὰ ἀναγεννήσει τὴν ὑπαρξὴ μας ἀπὸ τὸν θάνατο. Ἔτσι, οἱ γονεῖς νιώθουν ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί ἔχει κληθεῖ γιὰ μία ἄλλη ἀποστολή. Δὲν θὰ εἶναι πλέον τὸ παιδί τους, ἀλλὰ αὐτὴ πού θὰ δοξάσει τὸν Θεό ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Καί γι' αὐτὸ ὅ,τι τῆς ἐμαθαν γίνεται προσευχή. Γίνεται κοινωνία Θεοῦ. Γίνεται ἐμπιστοσύνη στὸ θέλημά Του. Καί οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς πρόωρα ἀποσύρονται ἀπὸ τὴ ζωὴ της. Διότι νιώθουν ὅτι ἡ χαρὰ πού ἔλαβαν μετὰ τὴ γέννησή της θὰ γίνῃ χαρὰ τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ἔτσι εἶναι ἡ ἀγάπη αὐτῶν πού πιστεύουν ἀληθινὰ στὸν Θεό. Ἀνοιχτὴ πρὸς ὅλους. Ἐτοιμὴ νὰ ἀφήσῃ στήν ἄκρη ἀκόμη καὶ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὰ κύρια στοιχεῖα τῶν ἀνθρώπων σχέσεων, αὐτὸ πού ὀνομάζουμε «κτητικότητα». Τὸ «μοῦ ἀνήκει», τὸ «εἶναι δικό μου».